

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ

Ὁ ὁμογενὴς Μ. εἶναι τρομερὰ φιλάργυρος καὶ κακο-
πληρωτὴς.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ τραβοῦν τὸ διάβολό τους ὡς ποῦ νὰ
πληρωθοῦν.

Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ μᾶς ἔλεγε προχθές.

Τῆς ἄλλαις μπαίνω μέσα σ' τὴν κάμαρά του, χωρὶς
νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα καὶ τί βλέπω ; . . . Τ' ἀφεντικό
μου ἔκοβε τὰ μαλλιά τοῦ Γιάννη, τοῦ ἀμαξῆ, γιὰ νὰ
μὴν τοῦ δώσῃ λεφτὰ νὰ πάῃ σ' τὸν κουρέα.

Οἰκογενειακά :

Ὀλίγαι στιγμαὶ πρὸ τοῦ δείπνου :

— Ἀφέντη, ἡ καρέλαις δὲν φθάνουνε γιὰ τοὺς προσ-
καλεσμένους.

— Πῶς, εἴμεθα ὅλοι δώδεκα κ' ἔχουμε δώδεκα κα-
ρέλαις.

— Ναί, μὰ τῆς μιανῆς τὸ πόδι εἶναι σπασμένο. Ὁ-
ποιος καθήσῃ θὰ πέσῃ.

— Δὲν πειράζει, τὴ βάζεις τῆς πεθερᾶς μου.

Ἄλλα οἰκογενειακά :

— Πῶς πάγει ἡ νέα δούλᾶ σας ;

— ὦ ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Φαντάσου, δὲν
ἔχει παρὰ τὸν ἰδικό της.

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένη ;

— Ἀμ' ὅλαις ἡ ἄλλαις ποῦ εἶχε ἡ κάθε μιὰ ἀπὸ
πέντε !!

Ἱστορικόν :

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἑλληνικῷ ναῷ ἐν Τεργέστη.

— Ποία εἰσθε, κυρία ; εἶπεν.

Ἡ Αὐγούστη δὲν ἀπήντησεν. Ἡ γλῶσσά της εἶχε
παρὰλυθῇ.

Ὁ ἄγνωστος παρατηρήσας τὸν τρόπον, ὃν ἐνεποίησεν
εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἀνέλαβε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ
πνεύματός του.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην γονυπετῶς, κυρία, εἶπε.

Καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους.

— Σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην, κυρία, ἐπανελάβε,
διότι σὰς ἐπροξένησα τρόπον ἀκουσίως, καὶ ἡ ἀπερίσκε-
ψία μου εἶναι ἀξία πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως. Θὰ
εἰσθε βεβαίως ἡ σύζυγος τοῦ εὐγενοῦς ιδιοκτῆτου τῆς
ἐπαύλεως ταύτης.

Ἡ Αὐγούστα ἀνέλαβε μικρὸν θάρρος, ἀλλὰ δὲν ἀπὴν-
τησε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἰσθε ἡ κυρία τοῦ οἴκου τού-
του, ἐπανελάβεν ὁ ἄγνωστος. Καὶ ἐγώ, κυρία, εἶμαι ξέ-
νος σας. Τὴν νύκτα ταύτην ὁ σύζυγός σας μοὶ παρέσχεν
φιλοξενίαν.

— Ὁ σύζυγός μου ; εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Ναί, κυρία.

— Ἐπανεῆλθε ;

— Ἐπανεῆλθομεν ὁμοῦ.

— Πότε ;

— Πρὸ τριῶν ὥρων.

Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι δύο ὁμογενῶν, Βασιλείου καὶ
Σαμποῦς.

Ὁ ἱερεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄνδρα :

— Βασίλη θέλεις τὴν Σεπῶ, διὰ νόμιμόν σου γυνή ;

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα :

— Σεπῶ, θέλεις τὸν Βασίλη διὰ νόμιμόν σου ἄνδρα.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ταξίδιον
τοῦ μέλιτος, ὁ ἱερεὺς ἠυχήθη :

— Καὶ ὑπὲρ τῆς κατευσώσεως τοῦ Βασίλη καὶ τῆς
Σεπῶ . . . ωωώρας !

— Μὴ ἀκούετε τοὺς κόλακας.

— Καλὴ συμβουλή ! μὰ τότε πῶς θὰ καταλάβω ὅτι
μὲ κολακεύουν ;

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδε ἀριθ. 370.)

Τὸ Eastbourne, ὡς ἀριστοκρατικὸν παράλιον, δὲν εἶναι
ἄμοιρον προσώπων ἀνηκόντων εἰς ξένας ἐθνικότητας.
Υπάρχουσιν ἱκανοὶ Γάλλοι, ιδίως Παρισινοὶ, οἵτινες μὲ
τὸν κωμικοῦ σχεδίου ὑψηλὸν πῖλον των, μὲ τὸ λεπτόν
κ' εὐλύγιστον ῥαβδίδιόν των, μὲ τὸν ἀνεσυρμένον μύ-
στακά των, μὲ τὰς περιέργους ἐσπουδασμένους κινήσεις
των, μὲ τὰς ποικίλας στροφάς των, καὶ τὰς αἰσθηματι-
κωτάτας ῥιπάς των βλεμμάτων, καθίστανται ἀντικείμενα
ἐπιμόνου περιεργείας καὶ μυστηριώδους θυμηδίας εἰς
τοὺς ἐνταῦθα Ἀγγλους. Ἀπεκαλέσασμεν τὴν θυμηδίαν
τῶν τελευταίων μυστηριώδη, διότι ὁ Ἀγγλος καὶ τοῖ

— Ποῦ εἶναι ;

— Νομίζω ὅτι κοιμᾶται.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποί του ;

— Ἐμειναν εἰς τὸ πλοῖον.

— Εἶναι αὐτὸς ὑγιής ;

— Ὑγιής.

— Ἡ ἐκδρομὴ του δὲν εἶχε δυσάρεστον ;

— Ὅχι, εὐτυχῶς.

— Καὶ διατί δὲν μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦλθε ;

— Ἐπίστευσεν ὅτι ἐκοιμᾶσθε, κυρία.

— Καὶ σεῖς ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανεφέρει τὸν ξένον εἰς τὴν θέσιν
του.

— Θέλετε νὰ εἰπῇτε πῶς ἀνέβην ἐδῶ ἀπρεπῶς καὶ πα-
ραώρως. Ἐχετε δίκαιον, κυρία, εἶμαι ἔνοχος. Κατεγρά-
σθην τῆς φιλοξενίας τοῦ εὐγενοῦς συζύγου σας. Ἀλλὰ
δὲν εἶχον ὕπνον καὶ ὑπέφερα πολὺ. Ἐπεθύμησα νὰ εὐρῶ
ὑπαίθριόν τι διὰ νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὰς παρακαλῶ
ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσῃτε.

Ἡ Αὐγούστα δὲν ἀπὴντησε.

(ἀκολουθεῖ)

Μπορέμ.

στερούμενος πολλῶν τυπικῶν προσόντων, ἔγγοσε καὶ λατρεῖν ἀπαρεγκλίτως τὴν οὐσίαν τῆς εὐγενείας, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε οὐδ' εἰς τὰς κωμικωτέρας περιστάσεις δύναται τις νὰ ἴδῃ σαρκαστικὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη του, οὔτε ν' ἀκούσῃ εἰρωνικὸν τινα καγχασμόν, ἐξ ἐκείνων οὓς συνεχῶς ἀρέσκεται νὰ ἐκτυλίσῃ καθ' ἐκάστου προσώπου ἢ πράγματος ἡ jeunesse dorée τῶν Παρισινῶν Βουλευτῶν. Ἡδυνήθην νὰ τοὺς ἴδῃ ὅλους τοὺς Γάλλους τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸ παραλίον τοῦτο καὶ νὰ τοὺς διακρίνῃ ὅταν ἡμέραν τινα συνέπεσε νὰ ἡχῇ ἡ Μουσικὴ τὴν *Μασσαλιώτιδα*. Εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ περιφήμου τούτου ἤχου ἀπαξάπαντες οἱ παράφοροι οὔτοι καὶ ἐνθουσιῶδεις Γαλάται ἀνεσκήρτησαν ἐπὶ τῶν ἐδρῶν των, ὡς κύων ὁσφραϊνόμενος θήραμα, καὶ ἀνεγερθέντες ἀνεπέτασαν τοὺς πῖλους των, τὰς ῥάβδους των, τὴν κεφαλὴν των, τὰς χεῖράς των, τὰ χεῖλη των, καὶ ἤρξαντο νὰ κινῶνται καὶ νὰ κραυγάζουσιν ὡς δαιμονιῶντες, ἐν ᾧ οἱ παρευρισκόμενοι Ἄγγλοι, ἐκπληκτοὶ, ἐμβρόντητοι, ἐννεοί, μὲ διεσταλμένους ὀφθαλμούς καὶ στόμα κεκηνὸς παρετήρουν τοὺς ἐμμανεῖς ἐκείνους Κορύβαντας ὡς περιέργον ἀγέλην ἀγνώστων ζώων. Καὶ ἀντὶ νὰ μειδιῶσιν τὰ καλοκάγαθα ταῦτα καὶ ἀφελῇ ὄντα, ἀντὶ ν' ἀρχίσωσι σκώμματα καὶ γέλωτας πρὸ τῆς θυμηδεστώτης ἐκείνης σκηνῆς ἐξηκολούθουν νὰ ῥίπτωσι ἐπ' αὐτῆς βλέμματα πλήρη ἐκπλήξεως καὶ σπουδῆς, μέχρις οὗ ἡ τρικυμία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκόπασεν ἐντελῶς.

* *

Μία ἐκ τῶν ῥωμαντικωτάτων εἰκόνων ἃς παρίστην ἡ παραλία τοῦ Eastbourne, εἶναι ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀμπώτιδος, ἥτις περὶ τὸ δεῖλι, διαδέχεται πάντοτε τὴν κοινωνικὴν παλίσροισιν τῆς πρωΐας. Τὰ κύματα ἀποσύρονται πρὸς τὰ ἔνδον εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ἀφίνοντα ἐλευθέραν ὥραίαν τινα ἔκτασιν καλυπτομένην ὑπὸ ὑγρᾶς ἄμμου, ποικίλων ὀστράκων, καὶ πρασίνων θαλασσίων χόρτων. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἄκρην τῆς μαλθακῆς ταύτης ἐκτάσεως παρατάσσονται ἄπειροι συστοιχίαι κούφων, εὐπρεπῶν, καὶ κομψοτάτων λεμβιδίων, ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ὁποίων δύναται τις ἀλανθᾶστως νὰ διαγνώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν κατόχων. Αἱ μὲν, φέρουσαι ἐφ' ἑαυτῶν ὄνομα γυναικὸς, δηλοῦσι τὴν αἰσθηματικότητα τοῦ κυρίου των, πλὴν αὗται σχετικῶς εἶναι ὀλιγίσται. Ἐπ' ἄλλων τινων βλέπει τις πομπώδεις καὶ ἱδανικὰς ἐπικλήσεις, παριστώσας τὴν φανταστικότητα τοῦ ἀναδόχου. Αἱ πλεῖσται ὅμως, συμφῶνως καὶ πρὸς τὸ ἐγωϊστικώτατον Ἑθνικὸν πνεῦμα τῶν Ἀγγλῶν, ἔχουσι τίτλον παρυστατικὸν τῆς Ἀγγλικῆς δόξης, καὶ τῶν Ἀγγλικῶν κατορθωμάτων. Οὕτω συνήθως αἱ λέμβοι καλοῦνται Wellington, Nelson, Waterlow, Britannia, Albion, Crimea κ.τ.λ. Οἱ λεμβοῦχοι, εὐσωμοὶ καὶ ἡρεμοὶ ἄνδρες, καλύπτοντες τὰ ἀθλητικὰ μέλη των διὰ τινος κυανοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, ἵστανται ἐμβριθεῖς καὶ συγρηλοὶ παρὰ τὰς λέμβους των, ἀναγινώσκοντες τὴν ἐφημερίδα των καὶ καπνίζοντες τὴν κλασικὴν πίπαν των. Καὶ διέρχονται ἀταράχως καὶ ἀξιοπρεπῶς, οἱ ἐξαίρετοι οὔτοι ἄνδρες, ὀλοκλήρους ὥρας, ἀφιερωμένους εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸ καπνισμὸν των, μέχρις οὗ τοὺς ἐξεγείρῃ τις τῆς διαρκοῦς ταύτης ἐνασχολήσεώς των χάριν τῆς λέμβου των. Καὶ τότε ἄνευ μεταβολῆς τινος εἰς τὴν ἐκφρασίαν των, ἄνευ λέξεώς τινος, ἄνευ

ταπεινῶν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐθαδῶν τρόπων, ὠθοῦσι τὴν λέμβον των πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀναλαμβάνουσιν ἀβιάστως τὸ ἔργον τῆς κώπης. Ἡ ἀφέλεια καὶ ἀξιοπρέπεια τῶν εὐγενῶν τούτων χειρωνάκτων μοὶ ὑπενθυμίζει τὸ ἀκόλουθον ὥραϊον ἐπιδόδειον λαβῶν χώραν ἐν τῇ παραλίᾳ ταύτῃ.

Ἡ Δούκισσα τοῦ Devonshire, ἐκείνη ἣς τὸ ἔκτακτον κάλλος τὴν ἀπεθανάτισεν εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, καὶ κατέστη αἰτία νὰ κλαπῇ μυστηριωδῶς ἐκ τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης ἡ περιφημὸς εἰκὼν τῆς, περιεπάτει περὶ τὸ δεῖλι ἡμέρας τινος κατὰ μῆκος τῆς παραλίας μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῆς.

Αἶφνης παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως νεαρόν τινα καὶ ζωηρὸν λεμβοῦχον, ὅστις μ' εὐσταθὲς βῆμα, μὲ τὸ πιλίδιον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ τὴν καπνοσύριγγα ἐσθεσμένην εἰς τὴν δεξιάν, παρετάχθη πρὸ αὐτῆς, ῥίπτων διαρκὲς καὶ διάπυρον ἐπ' αὐτῆς βλέμμα.

Οἱ ἀκόλουθοι ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀπωθήσωσιν, ἀλλ' ἡ Δούκισσα, ἣς ἡ ἀγαθότης ἦτο τόσον ἔκτακτος ὅσῳ καὶ ἡ καλλονή, τοῖς ἀπηγόρευσε τοῦτο.

— Τί θέλεις ναῦτα μου; τῷ λέγει συμπαθῶς.

— Ὀλίγον πῦρ· ἀπῆντησεν οὗτος δεικνύων τὴν καπνοσύριγγά του.

— Πῦρ; ἐπανάλαβεν ἡ ὥραια ἀριστοκράτις μειδιῶσα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω δυστυχῶς.

— ὦ! εἶπεν οὗτος ἐμπαθῶς, σφενδονίζων τὴν καπνοσύριγγα καὶ πιέζων τὴν καρδίαν του, ὦ! ἔχουσι τοσαύτας φλόγας τὰ λαμπρὰ βλέμματά Σας.

Καὶ ὁ μεταγενέστερος οὗτος Ἰξίων, ὁ τολμήσας νὰ ποθήσῃ τὰ θέλητρα τῆς Ἡρας ἐκείνης τοῦ Βρεταννικοῦ Ὀλύμπου, ἀπῆλθε κατηφής.

Ἐκτοτε δὲ ὅταν ἡ ἐξαίσια Δούκισσα ἤκουεν ἐν ταῖς αἰθούσαις, τὰς βεβιασμένας καὶ τυπικὰς φιλοφρονήσεις τῶν λατρευτῶν τῆς, τὰς διέκοπτεν ἀποτόμως, ἀναφωνοῦσα μετὰ συμπαθείας:

— Ἀ! Ποῦ εἶναι ὁ ναύτης μου! . . .

* * *

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω θεάματος δίδει μεγάλην ἀφορμὴν μελέτης καὶ τὸ θέαμα διαφόρων προσώπων ἄτινα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην συρρέουσιν ἐν τῇ παραλίᾳ, καὶ εἴτε ψάλλοντα, εἴτε ἡχοῦντα ὄργανόν τι, εἴτε ἐκτελοῦντα περιέρχους καὶ κωμικὰς κινήσεις, λαμβάνουσιν ἀμοιβὴν τινα παρὰ τῶν πολυπληθῶν θαμνῶν τῆς παραλίας. Ἐνταῦθα παρατηρεῖται συμπαθὴς τις γυνή, ἣς ἡ μορφή μαρτυρεῖ παρηγμακυῖαν καλλονὴν, καὶ ἡ ἐσθὴς, πεπτωκυῖαν μεγαλειότητα, ἔχοντα παρ' ἑαυτὴν δύο μικρὰ, εὐπρεπῆ τέκνα, ἅτινα διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς των καὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου συνοδεύουσι τὸ μελαγχολικὸν τῆς μητρὸς των ἄσμα, καὶ ἅτινα ἐρυθριῶσι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καθ' ἣν τείνουσι τὴν χεῖρά των δειλῶς πρὸς εὐτελῆ ἀμοιβήν. Ἐκεῖ πεντὰς ὀλοκλήρους παιδίων, ὧν τὸ μικρότερον εἶναι σχεδὸν νήπιον καὶ τὸ μεγαλύτερον μόλις δωδεκαετές, ἅτινα ἡ φυσιογνωμία προδίδει ὡς ἀδελφούς, καὶ ὧν ἡ συμπαθὴς κατῆφεια διαψεύδει τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν, ἵστανται μόνα, συγκεκινημένα καὶ μετὰ θαυμασίης τέχνης ἅπαντα, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ νηπίου, ὠθοῦσι ῥυθμικῶς τὰ μικρὰ των πλῆκτρα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν βαρβιτιδίων των. Πόσα ὑπέστησαν ἄρά γε οἱ δυστυχεῖς οὔτοι νεοσσοί, οὓς ἐξεκόλαψεν ἡ ἀθλιότης

καὶ ἔθρεψεν ἡ ἔνδεια, πόσα ὑπέστησαν ὅπως χαραχθῶσιν ἐν τῇ τρυφερᾷ μορφῇ των αἱ γραμμαὶ τῆς μερίμνης, ἐν τῇ ἀπλοικῇ καρδίᾳ των τὰ ἴχνη τῆς θλίψεως, καὶ ἐν τῷ βρεφικῷ πνεύματι των αἱ τομαὶ τῆς τέχνης! Καὶ τίς εἶδε πόσα ἔχουσι νὰ ὑποστῶσιν εἰσέτι τὰ οἰκτρὰ ταῦτα πλάσματα ὧν ὁ βίος εἶναι πόλεμος μὲ σύνθημα τὸν ἄρτον, καὶ νίκην τὸν θάνατον! . . . Ὡ Ἀλφρέδε! Ὡ Μυσσέ! Τελευταῖε Βοημέ τοῦ Σηκουάνα ἔχεις δίκαιον . . .

L' homme est un apprenti. La misère est son maître! . .

Ὀλίγον περαιτέρω παρατηρεῖται μία τριάς, ἣν ἡ δυστυχία καθίστησιν ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. Εἰς νέος, ἡ μάλλον μεῖραξ, πελιδνός, ὀστεώδης, ἀσθμαίνων, καὶ ἐν τούτοις πιέζων τὸ ἀσθενὲς στήθος του ὅπως παραγάγῃ ἄσμα! Ἄλλ' εἶναι ἄσμα ἐκεῖνο; "Ὁχι, εἶναι στεναγμός, εἶναι ῥόγχος, εἶναι ἔκπνοή! "Ὁχι! Δὲν ψάλλει, στηθοσκοπεῖ ἐαυτὸν ἐνώπιον τῆς εὐθύμου καὶ ἀδιαφόρου κοινωνίας καὶ φαίνεται ὡς ἐὰν τῇ λέγῃ:

— Στῆθι! Δὲν προσέχεις εἰς τὴν ὠχρότητά μου, δὲν ἐννοεῖς τὸν μαρασμόν μου, δὲν βλέπεις τὴν ἀγωνίαν μου, δὲν διακρίνεις τὰς ἀλγυδιὰς μου, πάντα ταῦτα δὲν δύνασαι ἴσως νὰ διαγνώσῃς, διότι δὲν εἶσαι ἱατρός, δὲν εἶσαι ψυχολόγος, δὲν εἶσαι φιλόσοφος, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ρογχώδης τρέμουσα καὶ ἀσθενὴς φωνή μου, εἶναι μαρτύριον καταληπτὸν τοῦ καταβρωτικοῦ πάθους μου . . . Πλὴν ἐὰν πάντα ταῦτα τὰ ἐννοεῖς, ἀλλὰ τὰ παραβλέπεις διότι δὲν εἶναι ἐργασία, καὶ δὲν ἀμείβεις εἰμὴ τὴν ἐργασίαν, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡ σπαρακτικὴ, ἡ διακεκομμένη, ἡ ἐκλείπουσα φωνή μου, ἥτις ἐὰν ὡς μαρτύριον τοῦ πάθους μου δὲν ἐπισύρῃ τὸ ἔλεός σου, ἅς προκαλέσῃ τοῦλάχιστον τὴν ἀμοιβὴν σου ὡς ἐργασίαν, ὡς ἄσμα, διότι ἐπὶ τέλους εἶναι ἄσμα κύκνειον, καὶ ἀφ' οὗ τρέφεις τοὺς κύκνους εἰς πολυτελεῖς δεξαμενάς, δὸς καὶ εἰς ἐμὲ ἐν τεμαχίῳ ἄρτου, διὰ νὰ τὸ καταβροχθίσω ὑπὸ τὸ εὐτελὲς καὶ νοσηρὸν στέγασμά μου! . . .

(Ἀκολουθεῖ)

Timeson.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑΙ

Αἱ ἡρώιδες τῶν ἐπανοφωρίων τὰς ὁποίας ἐν δειλινὸν συνέλαβεν ἡ κλεπτοπαγίς τοῦ Κωστοπούλου, αἱ θρέψασαι ἐπὶ τίνας ἡμέρας καὶ τὰς ἐφημερίδας καὶ ταῖς κουβένταις καὶ τὰς εὐφυολογίας μας καὶ ποικίλασαι τὴν μονότονον σχολαστικότητα τῶν Ἀστυνομικῶν δελτίων ἐδικάζοντο χθὲς περὶ τὴν δεκάτην ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖ.

Αἱ κατηγορούμεναι ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ Ἀθηναῖαι, μὲ τὸ σπῆτι των, καὶ τὰ ἐπαγγέλματά των.

Ἡ πρεσβυτέρα Πετροῦλα Μωραῖτου μαῖα· ἀποκρούουσα φυσιογνωμία· ἀλλ' οὐχ' ἦτον σκληρῶς πληγείσα ὑπὸ τῆς σκληρότητος, οὐχὶ τοῦ σκαμνίου τῆς κατηγορουμένης, ὅπου ἐκάθισεν, ἀλλ' ἐνὸς μάρτυρος, ὅστις ὁμιλῶν περὶ αὐτῆς, τὴν ἀπεκάλει γραῖαν. Ἡ δευτέρα Κλεοπάτρα Σταματοπούλου, ὡς εἰκοσιν ἔτων, μελαγχροινὴ, μελανοβλέφαρος, νοστιμοῦλα, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη, καὶ ἐπιδεικνύουσα δύο πόδας, θαυμασιῶς μικρο-

γλύπτους· τὴν ἐννοῶ, διὰ τὴν κατηγορεῖται ὅτι ἐκλεπτεν ἐπανοφώρια· εἶχε πεποιθήσιν ὅτι, ἂν ἀνεκαλύπτετο, θὰ τὴν ἐσωζαν τὰ πόδια της.

Ἡ τρίτη, Σταματῖνα Σταματολεπούλου, ἦτο ἀπούσα. Ἀπὸς ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου ἦτο συνηγμένος ἐκεῖ. Τὰ πτωχὰ ἐπανοφώρια ἐσπαρταροῦσαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τοῦ ἄλλου τὰ χέρια πρὸ τῆς ἐδρας τῶν δικαστῶν.

Ἐξητάσθησαν δέκα μάρτυρες, οἱ ἐξ τῆς κατηγορίας. Ὅλοι ἔμποροι, ἐκτὸς τοῦ Κοσκινᾶ, δικηγόρου, τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ μιᾶς γυναικός. Ἡ μάλλον ἐνδιαφέρουσα, ἡ κάλλιον ἢ μόνη ἐνδιαφέρουσα μαρτυρία, ἦτον ἡ τοῦ Λάμπρα, ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος τοῦ Κωστοπούλου, τοῦ ἀνακαλύψαντος καὶ κατασχόντος εἰς τὰς χεῖράς των τὰ κλοπιμαῖα. Ὁ μάρτυς ἀφηγεῖται τὰ τῆς κλοπῆς.

Ἦλθον, ἐζήτησαν νὰ ἀγοράσουν ὁμβρέλλας. Εἶχον ἔλθει καὶ ἄλλοτε, ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὰ ἐπανοφώρια, χωρὶς νὰ ἀγοράσουν τίποτε. Ἐκ τούτου τὰς ὑποψίαζετο. Εἶχον διαίρεσις ἀκριβέστατα τὰ μέλη των· ἡ Κλεοπάτρα ἐπαζάρευε τὴν ὁμπρέλλαν, ἡ Σταματῖνα ἤρπαζε τὸ ἐπανοφώριον, ἡ τρίτη κατελαμβάνετο ἀπὸ κόψιμον, καὶ ἐζήτηε ἄμαζαν νὰ φύγῃ. Ὁ ὑπάλληλος πειράζεται νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀντίληψιν τῆς κλοπῆς μὲ τὴν πρὸς τὴν γυναῖκα φιλοφροσύνην, καὶ λέγει πρὸς αὐτὰς ὅτι ἐπῆραν ἕνα ἐπανοφώριον κατὰ λάθος, ἐκεῖναι ὑβρίζουσιν, ὁ ὑπάλληλος τότε ἀφίνει τὰς χεῖράς του ν' ἀποκριθῶσιν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ ἐνός, τεσσάρων ἐπανοφωρίων τελοῦνται τὰ ἀποκαλυπτῆρια.

Οἱ ἄλλοι μάρτυρες ἦσαν οἱ ἔμποροι παρακειμένων ἐκεῖ καταστημάτων, οἱ σπεύσαντες, ἐνῶ ἐτελεῖτο ἡ σκηνή, ὁ κ. Κατελοῦζος ἀναγνωρίσας ἐν ἐπανοφωρίῳ του, Τράκας, Πατσιφᾶς, Γαβαλᾶς, ἐναγωνίως καταγινόμενοι εἰς ἀναγνωρίσεις ἐπανοφωρίων.

Δυστυχῶς, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, περαιωθεῖσας ἐρήμην τῆς δίκης, δὲν νῆτυχῆσαμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν δύναμιν τῆς γυναικείας γλώσσης, ἐν τοιαύτῃ μάλιστα θέσει, καὶ τὴν δικανικὴν δεινότητα τῶν συνηγῶν κ. Πονηροπούλου καὶ Βαλασσοπούλου, καὶ τοῦ πρυτανεύοντος Λεβίδου. Μνημονεύω μόνον λεπτὴν τινα ἐρώτησιν τοῦ κ. Βαλασσοπούλου, νομίζω, πρὸς ἕνα τῶν μαρτύρων:

— Τί εἶπεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κωστοπούλου εἰς τὰς Κυρίας.

«Τί ἔχετε τυλιγμένα 'ς τὸ ἐπανοφώριον, ἢ τί ἔχει' ἀπουκάτου σας;

Καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Κλεοπάτρας, ἀποχωρούσης καθ' ὅλους τοὺς κανόνες τῶν ἀκκισμάτων, ἵνα δικασθῇ ἐρήμην, πρὸς τὸν κ. Λεβίδην:

— Ὁ Κύριος (δεικνύουσα ἕνα τῶν παρισταμένων) μοῦ εἶπε μίαν λέξιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἀνέχομαι.

Τὸ ὅποῖον δηλοῖ ὅτι ἤθελε νὰ ἀποχωρήσῃ καθ' ὅλους τοὺς κανόνες, σώζουσα τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς σημαίας της . .

Μετὰ ξηρὸς καὶ συντόμως λέξεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον συσκεφθὲν ταχυδακτυλογικῶς καταδικάζει ἀμφοτέρους καὶ τὰς τρεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Προέδρου, εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν.

Θουλουλουδ.